

„На днѣ“ въ София

1903 година.

„На днѣ“ се дава втори пжтъ.

Режисйоръ и труппа решаватъ това представление да дадатъ въ полза на Ученѣлюбивата казанлъшка дружина „Искра“, въ благодарностъ и признателностъ за проявенитѣ отъ нея услуги къмъ „Съвремененъ театъръ“.

Дава се втори пжтъ „На днѣ“, за да изживѣятъ и публика и артисти онова, което не бѣше изживѣно до тогава, а отъ тогава и до днесъ, нито въ единъ нашъ театъръ: *самозабравата, пълния деенъ екстазъ*, до който може да дойде човѣшката душа отъ истинската мощъ на изкуството.

Билетитѣ сж разпродадени още отъ сутринята. Извънредни мѣста пълнятъ всѣка свободна педя въ салона. Цѣла София се е стекла да види тъй шумно похваленото отъ мѣлвата и пресата представление.

Не тѣло до тѣло, а буквално — глава до глава — се притискатъ. Салонътъ за първъ пжтъ самъ се почувствува малъкъ.

Завесата се дига при гръмъ отъ аплодисменти.

Пѣсенята на босяцитѣ става мотото при всѣко дигане и и пущане на завесата.

Сближението на артиста съ публиката и на публиката съ артиста сж трогателно сърдечни.

Цвѣтя, венци, възгласи, сълзи . . .

Артистката отъ Народния Театъръ, Адриана Будевска, тукъ поднася букетъ на Маня Икономова. Пресата отбелѣзва това сърдечно явление съ думитѣ:

„Първата артистка отъ „Сълза и смѣхъ“, трогната отъ играта на „На днѣ“, поднесе букетъ на първата артистка отъ „Съвремененъ театъръ““.